

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחימי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

לפני כבוד השופטת בכירה אושרי פרוסט-פרנקל

התובעים: אלי רחימי

נגד

הנתבעים: 1. גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ
2. ניסים ויצמן

פסק דין

1. לפני תביעה כספית בסך 200,000 ₪ שהגיש אלי רחימי (להלן: "התובע" ו/או "רחימי"), העוסק בבניית אתרים וקידומם ברשת האינטרנט, נגד "גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ח.פ. 515647014" – חברה העוסקת, בין היתר, בשיווק באינטרנט ועריכת קורסי הכשרה לקידום ובניית אתרים באינטרנט (להלן: "נתבעת 1" וכנגד ניסים ויצמן – מנהל ושותף בנתבעת 1 ומחזיק ב 50% ממניותיה, (להלן: "נתבע 2" ו/או "ויצמן") – בטענה להפרת זכויות קניין רוחני ב- 38 יצירות בבעלות התובע (להלן: "המאמרים").

2. מטעם התובע הוגשו תצהירו, ותצהיר אייל בהרב (להלן: "בהרב"). מטעם הנתבעת הוגשו תצהירי מר ויצמן, דוד צבאני, מנהל, שותף, ומחזיק ב 50% ממניות נתבע 1 (להלן: "צבאני") ורואי אונגר (להלן: "אונגר") שעבד אצל נתבעת 1 בזמנים הרלוונטיים. בדיון ההוכחות בקשו הנתבעים למשך את תצהירו של צבאני, ומשכך עדותו לא נשמעה.

תמצית טענות התובע

3. לטענת התובע, הוא ניהל אתר – "www.maamarim.co.il" (להלן: "אתר מאמרים") במשך מספר שנים עד ליום 17.8.17 מועד בו רכשו הנתבעים את שם המתחם, וזאת לאחר שעקב מחלתו נבצר ממנו לחדש את רישום המתחם על שמו.

4. לטענתו, הנתבעים העוסקים בקידום אתרים והדרכה בתחום, היו מודעים היטב לשווי המאמרים שביצירתם ובקידומם הושקעו מאות שעות עבודה וכספים רבים, ובחרו "לנסות לחמוס ולקצור" את מיקום המאמרים, המשקל והרלוונטיות שלהם במסגרת מנועי החיפוש, והעתיקו עשרות מאמרים שונים תוך שהם עושים בהם שימוש כבשלהם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

5. לטענת התובע, לאחר העתקת המאמרים, החלו הנתבעים לבצע שינויים במאמרים עצמם באתר מעוצב וחדש תוך שהם יוצרים שלא כדין יצירות נגזרות לאותם המאמרים המצורפים כנספח 3 לכתב התביעה.

6. על פי הנטען, ביום 17.10.17 פנה התובע לנתבעים באמצעות ב"כ במכתב התראה, בו דרש הפסקת הפרת זכויות יוצרים, השבת הדומיין ופיצוי כספי בגין הפרת זכויות היוצרים. לטענת התובע, ביום 23.10.17 התקבל מכתב תגובה מטעם הנתבעים בו דחו טענת התובע בדבר הפרת זכויות יוצרים, והטילו את האחריות על עובד אשר פעל בניגוד להוראותיהם.

7. לטענת התובע, אין חולק כי יצירותיו (כחמישים מאמרים שונים) אשר ביצירתם וקידומם ברשת האינטרנט השקיע רבות במשך השנים, הינן בגדר יצירות ספרותיות מוגנות בהתאם לחוק זכויות יוצרים, תשס"ח 2007 (להלן: "חוק זכויות יוצרים"). משכך, זכאי התובע לאכוף את זכויות היוצרים ביצירות אלה ולקבל תרופות בגין הפרתן. לטענתו, הנתבעים ו/או מי מטעמם העתיקו את היצירות, העמידו אותם לרשות הרבים ברשת האינטרנט, עשו יצירות נגזרות בחלק מהמאמרים ללא אישורו, ופעלו בניגוד לסעיף 11 לחוק. עוד נטען, כי יש לראות במעשי ההפרה כהפרות נפרדות ועצמאיות.

8. התובע טוען, שהנתבעים פעלו בניגוד לחובת הזהירות המצופה מהם כעוסקים בתחום ומנהלים בית ספר ללימוד הקמת אתרים וקידום באינטרנט. לכן, מעשיהם מהווים רשלנות כמשמעה בפקודת הנזיקין [נוסח חדש]. לטענתו, הנתבעים ידעו שהם מפרים את זכויות היוצרים של התובע, אך רצונם להרוויח את מיקומם של המאמרים בדירוג הביטויים במנוע החיפוש "גוגל" הניע אותם להתעלם מהידוע להם ולפעול בצורה שפעלו.

9. התובע עותר לחייב הנתבעים בפיצויים סטטוטוריים, לפי סעיף 56(א) לחוק זכויות יוצרים, בעקבות העתקה, עשיית יצירות נגזרות ללא רשות, העמדתן לציבור ופרסומן.

תמצית טענות הנתבעים

10. לטענת הנתבעים, התובע לא הציג ראיות כלשהן המעידות על בעלותו וזכויותיו ביצירה, ואינו עומד בתנאים שבסעיפים 33(1) ו 54(א) לחוק זכויות יוצרים, ולא מתקיימת כל יריבות בינו לבין הנתבעים.

11. על פי הנטען, נתבע 1 רכשה ביום 17.8.17 את שם המתחם: www.maamarim.co.il (להלן: "הדומיין") מחברת "גורני אינטראקטיב בע"מ ח.פ. 513486167 באמצעות שירות המכונה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמימי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

על ידה BOX (להלן: "גורני") דרכו ניתן לרכוש בעלות על שמות מתחמים (דומיינים) באינטרנט.

12. לטענתם, בעת רכישת הדומיין החדש קרתה תקלה נדירה אצל גורני שלא הסירה את האתר של התובע מרשת האינטרנט, אך הדבר אינו רלוונטי לנתבעים שרכשו בעלות ביום 17.8.17 ובעלות התובע בדומיין פקעה ביום 24.4.17, כ-4 חודשים טרם הרכישה על ידי נתבעת 1. לטענת הנתבעים, בעקבות התקלה, גלישה אל הדומיין בבעלות נתבעת 2 הובילה את הגולש אל אתר התובע במקום אל דף ריק, תקלה שאינה בשליטת הנתבעים.

13. הנתבעים טוענים, כי מרגע הרכישה של הדומיין ובמשך למעלה מחודש וחצי בטרם הגיעו הנתבעים לטפל בדומיין החדש, נשאר אתר התובע ברשת האינטרנט ללא שום שינוי כאילו לא בוצעה כלל הרכישה. כך שלגולש הצופה באתר אין כל אפשרות לדעת כי הבעלות באתר השתנתה. לטענת הנתבעים, היחיד שנהנה מהתקלה הוא התובע, שכן הנתבעים לא בצעו שום שינוי באתר והוא המשיך להיות ברשת עם אותם התכנים בדיוק. בנסיבות אלו, לטענת הנתבעים, התובע אף לא יכול לטעון כי ניזוק בתקופת הביניים, מרגע הרכישה עד מועד גילוי הטעות, שכן הקישורים באתר המשיכו לקדם את אתר התובע והנתבעים כלל לא היו מודעים היות אתר התובע מצוי ברשת על תכניו.

14. לטענת הנתבעים, לאחר שהבינו שהדומיין שרכשו אינו ככל דומיין חדש שנרכש ועל מנת שלא לפגוע ביחס שיקבל על ידי מנועי החיפוש, ניסו למזער נזקם בכך שישמרו את שמות העמודים הקיימים ויכתבו תוכן חדש ומקורי באותם הנושאים בדיוק. לשם כך, העתיקו הנתבעים את דפי האתר הישן לאתר החדש כך שיעברו שמות העמודים בצורה מסודרת לאתר חדש שעתיד להיבנות, ולאחר מכן מחקו את הטקסט של המאמרים הישנים ונשארו רק עם שמות העמודים ובמקום הטקסט הישן כתבו טקסט מקורי חדש באותם הנושאים.

15. על פי הנטען, במסגרת פעולת נתבעת 1, השתרבב בשוגג לאתר החדש המאמר המקורי שצירף התובע כנספח 3.2 לכתב התביעה למשך מספר ימים בלבד ולאחר מכן נמחק יחד עם כל שאר האתר, מיד עם קבלת מכתב ההתראה של התובע.

16. לטענת הנתבעים, עובד נתבעת 1, מר אונגר, התקשר לתובע, התנצל בפניו, והסביר לו כיצד קרתה התקלה: מאמר שהופיע באתר התובע הופיע מספר ימים באתר נתבעת 1 בעקבות תקלה חריגה, שכן האתר שנרכש לא היה נקי מתוכן כנדרש בעת הרכישה, על אף שהוצג ככזה. אונגר אף הציע לתובע לקבל לידיו לאתר וללא כל תשלום את הבעלות בדומיין שרכשה נתבעת 1, כאשר הבקשה נדחתה בטענה כי אין לתובע כל צורך בדומיין ו/או באתר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

17. לטענת הנתבעים, האתר לא קודם ולא פורסם בשום דרך אקטיבית ולא הכיל קישורים לאתרים אחרים, ועסקינן במספר ימים בלבד עד שהתגלתה התקלה, והאתר כולו הוסר באופן מיידי מרשת האינטרנט על ידי נתבעת 1.

18. על פי הנטען, אין ממש בטענת התובע בדבר העתקת 50 מאמרים, שכן אף בכתב ההתראה מציין מאמר אחד בלבד "שיטת ימימה" אותו מכנה כדוגמה להפרת החוק.

19. לטענתם, אין כל פסול בהעתקה של תכנים לצורך כתיבה על בסיסם תוכן חדש ומקורי, כאשר ההעתקה המדוברת בוצעה על ידי העובד על דעתו בלבד ולצורך הנוחות ויעילות העבודה בכתבת תכנים חדשים. עוד נטען, כי שם העמוד או נושא המאמר אינם מהווים יצירה מוגנת, והעובד החל בכתבת תכנים מקוריים שיתאימו לשם העמוד ונושא המאמר.

20. הנתבעים טוענים כי למרות התראות אותן קיבל התובע בדבר פקיעת בעלותו של התובע בדומיין, התובע בחר שלא לחדש הבעלות מטעמיו, כאשר מחלתו לא השפיעה כלל על פועלו ברשת, שכן היה פעיל ברשת "פייסבוק".

דיון והכרעה

21. אומר כבר עתה, כי לאחר שעיינתי בכתבי הטענות, בתצהירים, בעדויות הצדדים ובסיכומים, מצאתי לקבל בחלקה את תביעת התובע כנגד הנתבעים.

22. מעיון בטענות הצדיים עולה כי המחלוקת הנושאה בין הצדדים קשורה לשתי שאלות מהותיות, קרי, האם התובע הוכיח בעלות בזכויות היוצרים? והאם ניתן לראות בפעולת הנתבעים כהפרה כמשמעה בחוק זכויות יוצרים.

בעל זכות היוצרים במאמרים נשוא התובענה

23. בסעיף 4(א) לחוק זכות יוצרים נקבע, כי הגנת זכות היוצרים תהא ביצירות מקוריות, שהן יצירות ספרותיות, יצירות אומנותיות, יצירות דרמטיות או יצירה מוסיקלית. הנתבעים אינם חולקים על כך שהמאמרים נשוא התביעה הם בגדר יצירות מקוריות שהינם נושא לזכויות יוצרים, כהגדרת המונח בסעיף 4(א)(1) לחוק זכויות יוצרים. משכך, אין צורך להידרש לעניין ונקודת המוצא הינה כי המאמרים הינן יצירה במובן החוק. למרות שבכתב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמימי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

התביעה טוען התובע להפרת זכויות קניין רוחני בקשר ל 50 מאמרים, בתצהירו, בעדותו ובסיכומיו עותר להפרה של 38 מאמרים בלבד, ובזה עסקינן.

24. הכלל הבסיסי לעניין זהות בעל זכויות היוצרים קבוע בסעיף 33 לחוק, ולפיו "היוצר של יצירה הוא הבעלים הראשון של זכות היוצרים ביצירה". לכלל זה חריגים המנויים בסעיפים 34-36 לחוק. ראו לעניין זה רע"א 7774/09 אמיר ויינברג נ' אליעזר ויסהוף (28.8.12) (להלן: "ענין ויינברג"), כדלקמן:

"באופן רגיל, הבעלות הראשונית בזכות היוצרים ביצירה שייכת ליוצר (ראו סעיף 5(1) לחוק וסעיף 33 לחוק זכות יוצרים, התשס"ח – 2007 (להלן: החוק החדש). חריגים לכך הם למשל יצירות שנוצרו תוך כדי עבודה אצל אדם אחר (סעיף 5(ב) לחוק הקודם; סעיף 34 לחוק החדש) או, לפי החוק החדש, יצירות שהן דיוקן או צילום של אירוע פרטי". (ההדגשה הוספה).

התובע טוען בכתב התביעה כי נטל חלק בכתובת המאמרים. (ראו סעיף 15 בכתב התביעה). עם זאת, בתצהירו טען כי המאמרים היו מצויים באתר "מאמרים" שהיה בבעלותו והועבר אליו ממר בהרב ביום 11.11.13 בהתאם למסמך זכרון הדברים. (ראו נספח 1 בתצהירי התובע). אם כן, יש לקבוע כי הבעלות הנטענת בענייננו הנה מכוח סעיף 37 לחוק זכויות יוצרים וזו לשונו:

העברת זכות יוצרים והענקת רישיון

- "(א) זכות יוצרים ניתנת להעברה בחוזה או על פי דין, ורשאי בעל הזכות לתת לגביה רישיון ייחודי או רישיון שאינו ייחודי.
- (ב) העברת זכות היוצרים או מתן הרישיון, כאמור בסעיף קטן (א), יכול שיהיו לגבי זכות היוצרים, כולה או חלקה, וניתן להגבילם למקום מסוים, לתקופה מסוימת או לעשיית פעולה מסוימת ביצירה.
- (ג) חוזה להעברת זכות יוצרים או למתן רישיון ייחודי לגביה, טעון מסמך בכתב.
- (ד) בסעיף זה, "רישיון ייחודי" – רישיון המעניק לבעליו זכות ייחודית לעשות פעולה מהפעולות המפורטות בסעיף 11, כפי שנקבע בו, ומגביל את בעל זכות היוצרים מלעשות ומלהרשות לאחר לעשות פעולה כאמור." (ההדגשה אינה במקור).

25. בהרב הצהער בס' 4 לתצהירו, כי כל המאמרים נכתבו על ידו ועלי ידי שותפו- איתמר גור, וע"י אברהם שרון. בתצהירו מצייין בהרב: "למותר לציין כי כל זכויות היוצרים שלנו הועברו במלואם לעסק "סימפל ווב" ובהמשך, ביחד עם כל הפעילות, הועברו למר אלי רחמימי. בהרב טוען בתצהירו: "מעיון במאמרים שצורפו לתצהיר העדות הראשית של מר רחמימי עולה כי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמימי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

כל המאמרים שהועתקו נכתבו על ידי באופן אישי, למעט אחד- חימום תת רצפתי". בהרב העיד כך גם בחקירתו. (פרוטוקול, עמ' 3, ש' 20-21, עמ' 4 ש' 5-1, עמ' 5 ש' 8). התובע צירף את זיכרון הדברים בינו לבין בהרב שם מצויין בין היתר: "משרד סימפלווב מעבירים את פעילות המשרד לידי אלי רחמימי". (ראו נספח 1 בתצהירי התובע).

ביום 6.1.19 צירף התובע לתיק בית המשפט: "אישור על ניהול פנקסי חשבונות ורשומות לפי חוק עיסקאות גופים ציבוריים (אכיפת ניהול חשבונות ותשלום חובות מס) התשל"ו-1976", ממנו עולה כי "סימפל ווב" הנה שותפות רשומה, כאשר השותפים בה הנם מר בהרב ומר גור איתמר. הגם שאישור זה מתייחס לתקופה שבין 1.7.12-31.3.13 והעסק הועבר לתובע רק ביום 11.11.13, מצאתי די באישור זה, כדי לתמוך בטענת התובע שהעסק "סימפל ווב" על תכניו היה בבעלות בהרב ושותפו והועבר לתובע במלואו.

כאשר נשאל על כך בחקירתו טען בהרב:

"ש אתה טוען שהעברת את כל הזכויות לאדון רחמימי, כלומר שבסימפל ווב אין זכויות, וזה

עבר במלואן לאלי?

ת. עבר במלואן לאלי...". (פרוטוקול, עמ' 7, ש' 3).

26. כאמור, דברים אלו נתמכים על ידי בהרב, ולא נסתרו על ידי הנתבעים. הנתבעים טוענים בסיכומיהם כי גם אם היה מוכיח התובע כי הזכויות במאמרים היו של מר גור הרי שהיה על גור להעביר את הזכויות לתובע ולא בהרב. עוד טוענים הנתבעים בסיכומיהם בעניין זה, כי דומיין "מאמרים" היה בבעלותו של גור ולא של בהרב, ולכן אין להעברת הזכויות לרחמימי כל תוקף. איני מקבלת טענה זו של הנתבעים, ודי לטעמי בהסכמת בהרב כשותף בשותפות הרשומה להעברת הזכויות באתר למר רחמימי. אמנם, דומה כי מן הראוי היה להגיש תצהירו של מר גור בנסיבות דן ו/או לזמנו למתן עדות. עם זאת, המצג שהוצג למר רחמימי הוא שכל תכולתו של אתר "סימפל ווב", לרבות "אתר מאמרים" עוברים לחזקתו, ודי בהסכמת אחד השותפים כדי ליתן תוקף משפטי לאותה העברת זכויות שבאה לידי ביטוי במסמך זיכרון הדברים. בנוסף, גור לא הגיש תצהיר ולא זומן לעדות, וגם הנתבעים יכלו לזמנו לעדות על מנת להוכיח טענתם כי לא היתה כל הסכמה על העברת הזכויות מגור לרחמימי, אך בחרו שלא לעשות זאת משיקוליהם. מצאתי להעיר כי טענת הנתבעים של רחמימי אין כל זכויות באתר מאמרים על תכולתו אינה מתיישבת עם העובדה שבקשו להשיב לו את דומיין "מאמרים" על כל תכניו כאשר התגלתה הטעות, מבלי לטעון דבר בקשר לזכויות היוצרים המנויות בו.

27. מאחר ואתר מאמרים היה שייך לגור ו/או לשותפות "סימפל ווב" והועבר לרחמימי על תכולתו, לא מצאתי בעובדה שרחמימי לא צירף הסכמת כל יוצר ויוצר של 38 המאמרים כדי לשמוט הקרקע תחת טענתו כי דומיין מאמרים על תכולתו הנו בבעלותו. כאמור, המצג

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

שהוצג לרחימי בפועל כי הוא הבעלים הבלעדי של אתר מאמרים, ודבר זה עולה מזיכרון הדברים שהנו מפורט ובהיר. כאמור, בהרב טען בתצהירו כי כל המאמרים נכתבו כל ידו, ו/או על ידי מר גור ו/או על ידי מר אברהם שרון. (ראו סעיף 4 בתצהיר בהרב, עמ' 5, ש' 8 בפרוטוקול). טענה זו של בהרב לא נסתרה בחקירתו, וגם אם לא זכר בצורה מדויקת מי משלושת העוסקים במלאכת הכתיבה כתבו המאמרים, הדבר אינו שומט הקרקע תחת הטענה, כי נכתבו על ידי מי מהשלושה, והנתבעים לא הוכיחו אחרת. סבורתני כי די בראיות שהוצגו לפניי כדי לעמוד בדרישת הכתב המנויה בסעיף 37(ג) לחוק זכויות יוצרים בדבר העברת זכויות היוצרים לתובע. כאמור, מסמך זיכרון הדברים שהוצג בראיות התובע מפרט ברחל בתך הקטנה את העברת הזכויות לתובע, שם נרשם: **"הפעילות כוללת- נתונים אודות אתרים המאוכסנים בשרת, עלויות האירוח ועלויות חידוש הדומיינים ופורטלים של סימפלוב, רשימת לקוחות וכל נכס דיגיטלי ניהול עסקי אחר הקשור במישרין או בעקיפין לסימפל ווב"**. (נספח 1 בתצהירי התובע, ההדגשות אינן במקור). מאחר שאין מחלוקת שסימפל ווב מכילה גם את אתר "מאמרים", אזי יש לקבוע כי התובע רכש זכויותיו הקנייניות ביצירות/מאמרים על פי דין.

28. מצאתי להעיר כי לא התעלמתי מכך כי מסמך זיכרון הדברים אינו חתום על ידי התובע ו/או בהרב. בהרב טען בעניין זה בחקירתו כי המסמך הועבר לתובע במייל. (פרוטוקול, עמ' 6 ש'17). עם זאת, מצאתי די בעדותו של בהרב והעברת הזכויות בפועל לתובע כפי שהעיד בהרב כדי לראות במסמך זה כהולם את דרישת הכתב בחוק. מעבר לכך, מאחר שהאתר על תכולתו עבר לתובע בפועל בהתאם לזיכרון הדברים, יש בכך כדי להעיד על קיבול בהתנהגות, דבר המחזק טענת התובע כי הצדדים התכוונו לפעול בהתאם לזיכרון הדברים ואף פעלו על פיו.

29. בסיכומי התשובה העלה התובע טענה משפטית חלופית בדבר הבעלות בזכויות היוצרים מכוח חזקה. התובע מפנה לסעיף 64 (2) לחוק זכויות יוצרים הקובע: **"... חזקה היא כי אדם ששמו מופיע על היצירה בדרך המקובלת כמפרסם היצירה, הוא בעל זכויות היוצרים בה"**. מצאתי טעם רב בטענת הנתבעים כי מן הראוי היה להעלות טענה זו בשלב מוקדם יותר ולא רק בסיכומי התשובה. עם זאת, במסגרת הבקשה למחיקת סעיפים מסיכומי התשובה של התובע, הנתבעים התייחסו לטענה זו, ומשכך ניתנה להם הזדמנות ראויה להעלות טענותיהן. מעבר לכך, מבחינה דיונית, אין מניעה להעלות טענות משפטיות חלופיות גם בשלב הסיכומים, וזאת בניגוד לטענות עובדתיות. לגופו של ענין, איני סבורה כי התובע יכול לטעון כי רכש זכויות יוצרים ביצירות מכוח חזקה. ברישא של הסעיף אליו מפנה התובע נקבע: **"לא מופיע על יצירה שמו של אדם כיוצר היצירה ויוצרה אינו ידוע בציבור"**. סבורתני כי החוק מכוון למקרה בו זהותו של היוצר אינה ידועה, כאשר בענייננו זהות כותבי המאמרים ידועה, ואין עסקינן ביוצר אנונימי. סבורתני כי כוונת המחוקק בענין זה היתה ליצור ודאות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

בענין הבעלות ביצירות מקום שזהות היוצר אינה ידועה. בענייננו אין מחלוקת כי התובע אינו יוצר היצירות (38 המאמרים) ואינו המפרסם הראשון שלהם. בנסיבות אלו, מצאתי לדחות טענת התובע בדבר הבעלות מכוח חזקה.

האם הנתבעים הפרו את זכויות היוצרים?

30. זכות היוצרים הכלכלית חקוקה בעיקרה בסעיף 11 לחוק זכות יוצרים והיא מקנה לבעליה זכות בלעדית לבצע פעולות מוגדרות ביצירה ולנצלה כנכס כלכלי. הנתבעים טוענים, כי בעקבות תקלה נדירה שהתרחשה בחברת "גורני" הדומיין של אתר מאמרים אותו רכשו כדין ביום 17.8.17 הכיל חומרים מודפסים ותוכן, הגם שהתכוונו לרכוש רק את שם הדומיין "מאמרים" ללא תוכן, דבר שנעשה על ידי כדבר שבשגרה. לטענתם, בעקבות תקלה נוספת הקשורה לעובד החברה, שהתבקש לכתוב תוכן חדש ומקורי, אך בעקבות טעות טכנית התבלבל בין שתי תיקיות (התיקיה המכילה את הטקסטים הישנים לעומת החדשים) ונוצר מצב שבמשך מספר ימים בודדים עלו לאתר שנרכש על ידי הנתבעים מאמרים המכילים את הטקסטים הישנים במקום המאמרים החדשים. (ראו תצהירי ויצמן, סעיפים 29-23).

31. אין מחלוקת בין הצדדים כי 38 יצירות של התובע שפורסמו באתר "מאמרים" פורסמו באתר הנתבעת, ללא הסכמת התובע. לטענת התובע, (בתצהירי ובסיכומיו) עסקין בהעתקה מכוונת ופגיעה בזכויות היוצרים, ואילו הנתבעים טוענים כי עסקין בטעות בתום לב שבצע עובד הנתבעים, שהיה בזמנים הרלוונטיים בהליך התלמדות.

כך מורה סעיף 12 לחוק זכויות יוצרים:

"העתקה של יצירה היא עשיית עותק של היצירה בכל צורה מוחשית, לרבות –

- (1) אחסון של היצירה באמצעי אלקטרוני או באמצעי טכנולוגי אחר;**
- (2) עשיית עותק תלת-ממדי של יצירה דו-ממדית;**
- (3) עשיית עותק דו-ממדי של יצירה תלת-ממדית;**
- (4) העתקה ארעית של היצירה." (ההדגשה אינה במקור).**

32. בענין "אשד" השאלה שעמדה לדיון היא: "האם העתקה של מאמר המפורסם באתר אינטרנט והעמדתו לרשות הציבור באתר אינטרנט אחר, ללא מתן קרדיט למחברו, מהווה פגיעה בזכויות יוצרים?".

בענין זה קבע בית המשפט, כב' השופט הבכיר, ג' גינת:

"בהעתקת יצירה והעמדתה לרשות הציבור, בלא הסכמתו של היוצר, מופרות זכויות היוצרים המעוגנות בסעיפים 11, 12 ו-15 לחוק. אינני מתעלם מן העובדה, כי המאמר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחימי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

פורסם גם באתרי אינטרנט שונים המאפשרים לגולשים להשתמש באופן חופשי במאמרים וללא אישור מיוצריהם, כל עוד הגולשים עומדים בתנאי השימוש, לרבות פרסום שם המחבר (ראו סעיף 9 לעיל). בענייננו הפרסום שנעשה על ידי הנתבעים היה ללא אזכור שמה של התובעת ותוך שינוי הכותרת, כך שהוכחה הפרה של הזכות החומרית המעוגנת בסעיפים 11, 12 ו- 15 לחוק. (ת"א (ת"א) 11-04-17226 אשד נ' יותר מחברים בע"מ).

ראו לעניין זה אף בספרו של גרינמן, שם בעמ' 240-242 :

"סעיף 12(1) לחוק קובע, כי זכות ההעתקה חלה, בין היתר, על אחסון "באמצעי אלקטרוני או באמצעי טכנולוגי אחר". סעיף זה, התואם את ה-WCT, אינו אלא ביטוי לכך, שכאשר עסקין ביצירה בסביבה דיגיטלית, הרי שאחסנה במדיה דיגיטלית הינו סוג של העתק היצירה. מכאן, שלבעל זכות היוצרים מוקנית הזכות הייחודית להרשות העתקת יצירתו באמצעים דיגיטליים, לרבות ברשת האינטרנט. זכות זו חלה בין שהיצירה קיימת מלכתחילה כקובץ דיגיטלי ובין שהיא קיימת וקבועה באמצעי מסורתי, הגם שבמקרה האחרון המרת יצירה מאמצעי מדיה מסורתי לאמצעי דיגיטלי עשויה להיחשב גם כעשיית יצירה נגזרת.

לאור האמור, העתקת צילום הינה בגדר העתק בין אם שמועתק צילום דיגיטלי ובין שמועתק צילום אנלוגי על ידי סריקה ממוחשבת.

כאשר קובץ המכיל יצירה מועבר בתקשורת אלקטרונית ממחשב אחד למחשב אחר, כגון ברשת האינטרנט, נוצר העתק של היצירה במחשב של מקבל הקובץ. כאשר הפעולה מבוצעת ביוזמת המקבל, אשר מושך את היצירה בדרך של download, אין ספק שהוא ביצע העתקה של היצירה ששוכנת לבסוף במחשבו". (ראו טוני גרינמן, זכויות יוצרים (מהדורה שנייה, 2008, ההדגשות אינן במקור).

33. בעניין וינברג קבע כב' בית המשפט העליון: "משנמצא כי יצירה מסוימת מוגנת מכוח דיני זכויות היוצרים, יש לבחון האם הופרה הזכות – לאמור האם העתיקה היצירה המאוחרת מן היצירה המוגנת. ההעתקה המפרה יכולה להתקיים גם אגב שינוי במימד או במדיה (גרינמן, בעמ' 245-246, 618-619; Rogers v. Koons, 751 F. Supp 474 (S.D.N.Y. 1990) (להלן: עניין Koons)). לפי החוק הקודם, העתקה מפרה היא העתקת "חלק ניכר" מהיצירה המוגנת (לפי החוק הקודם). הפרשנות המקובלת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

לתנאי זה היא כי המדובר בהעתקת חלק מהותי מהיצירה המוגנת. המבחן הוא מבחן מהותי ולא כמותי (עניין הרשקו, בעמ' 756). במאמר מוסגר יצוין, כי כיום מבהיר החוק החדש במפורש כי יש להוכיח העתקה של "חלק מהותי" (ראו: גרינמן, בעמ' 626; עניין גבע, בעמ' 267-268; ע"א 3422/03 Krone AG נ' ענבר פלסטיק משוריין, פ"ד נט(4) 381, 365 (2005) (להלן: עניין ענבר)). ההעתקה יכולה להיות מוכחת בראיות נסיבתיות, וביניהן העובדה שליוצר היצירה המאוחרת יותר בזמן הייתה גישה ליצירה המוגנת, בצירוף העובדה שמתקיים דמיון מהותי בין שתי היצירות (ראו ע"א 559/69 אלמגור נ' גודיק, פ"ד כד(1) 825, 830 (1970); ע"א 15/81 גולדנברג נ' בנט, פ"ד לו(2) 813, 823 (1982); עניין הרשקו, בעמ' 756; עניין יעקב, פס' 12). יודגש כי ההפרה נבחנת ביחס ליצירה המקורית ולא ליצירה המפרה (עניין יעקב, בפס' 22; עניין גבע, בעמ' 268; עניין מפעל הפיס, בעמ' 592; גרינמן, בעמ' 629). (ראו פסקה 16 בפסק הדין).

34. מהראיות לפני עולה התמונה הבאה: נתבעת 1 רכשה את הדומיין, "מאמרים" מחברת "גורני" ביום 17.8.17 (ראו נספח 1 בתצהירי הנתבעת), וזאת לאחר שהבעלות על הדומיין שהייתה שייכת לתובע פקעה. לטענת ויצמן מיום הרכישה חלפו כ-48 ימים עד שהתפנו לטפל בדומיין והבינו את התקלה שבקבלת אתר מלא תוכן. לדבריו, האתר החדש כלל לא היה אמור להיות זמין לגולשים שכן היה בשלבי הקמה, ולגולש אקראי לא היתה כל דרך לדעת כי בעליו התחלפו. (ראו סעיף 30 ו-40 בתצהירי ויצמן).

כאשר נחקר ויצמן באשר להעתקה הנטענת העיד (פרוטוקול, עמ' 13, ש' 5-6, ש' 8-9):

"אנו לא באנו להעתיק, אחרת היינו אמורים לגנוב וזה לא הגיוני. זו סה"כ עליה של תיקיה לא נכונה, שהוא פשוט כתב מהתחלה ועד הסוף". בהמשך העיד: "נטו כותרות ולא המאמרים הועתקו. הוא עשה טעות אנוש קטנה. הם לא הועתקו הוא העלה תיקיה לא נכונה."

35. אוגגר העיד אף הוא בחקירתו בדבר טעותו, וטען כי עסקין בטעות בתום לב שנעשתה בשל היותו עובד מתחיל/חדש אצל נתבעת 1. בתצהירו טען "ככל הנראה בשל היותי עובד חדש בתחום בניית האתרים, התבלבלתי בין התיקיה בה שמרתי את הטקסטים החדשים לבין התיקיה בה שמרתי את הטקסטים הישנים, וכך קרה שלמשך ימים ספורים בלבד, טקסטים ישנים הופיעו באתר החדש שהתחלתי לבנות עבור הנתבעת". (ראו סעיף 8 בתצהירי אוגגר). בחקירתו העיד אוגגר: "כמו שאמרתי קודם הורדתי את הטקסטים למחשב שלי לקבצי וורד, שכתבתי אותם, והעליתי מחדש את הקבצים המשוכתבים או שלא". (פרוטוקול, עמ' 16, ש' 4-5). בתצהירו טוען אוגגר כי התקשר לתובע להתנצל על הטעות ואף הציע להחזיר לו את הדומיין ללא תשלום. (ראו סעיף 10 בתצהירי אוגגר). דבריו של אוגגר נתמכים בתמלול השיחה בינו לבין התובע שצורף כנספח 19 לתצהירי הנתבעים שם טוען לפני התובע: "...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמימי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

אני באמת חדש , אני בכלל בא מעולם שוק ההון ... עבדתי במכללת פסגות... אני לא ידעתי של מי האתר, חיפשתי, ... אני אמרתי אני אשכתב. אני עשיתי טעות גדולה. לשכתב הכוונה למחוק ולכתוב מחדש ואני העליתי את האתר מחוסר ניסיון ... לרשת וזה באמת היה בטעות". (ראו נספח 19 בתצהירי הנתבעים, עמ' 2 ש' 20-24, עמ' 3 ש' 1).

התרשמתי רבות מעדותו של אונגר שהייתה אמינה קוהרנטית, עקבית וסדורה. דבריו נתמכים בתצהירו, בתמלול השיחה עם התובע ואף בחקירתו. סבורתני כי במקרה דנן עסקינן בטעות אנוש גרידא אותה ביצע אונגר במסגרת עבודתו, שאין בה רכיב של כוונה אותה התובע מנסה לייחס לפעולתו. אמנם, חוק זכויות יוצרים אינו מקנה הגנה מוחלטת בנסיבות דנן, אך יש בכך כדי להפחית את סכום הפיצוי בהתאם לקריטריונים שנקבעו בסעיף 56 לחוק, ולכך אדרש בהמשך.

כך מורה סעיף 58 לחוק זכויות יוצרים:

"הופרה זכות יוצרים או זכות מוסרית, ואולם המפר לא ידע ולא היה עליו לדעת, במועד ההפרה, כי קיימת זכות יוצרים ביצירה, לא יחויב בתשלום פיצויים עקב ההפרה".

כב' בית המשפט העליון מציין בעניין "fisher price inc" בדבריו ההסבר לסעיף 60 להצעת חוק זכות יוצרים, התשס"ה-2005 (שהפך לסעיף 58 בחוק) נכתב:

ככלל, עוולה אזרחית על הפרת זכות יוצרים היא מסוג אחריות מוחלטת ואינה טעונה יסוד נפשי של ידיעה אודות ההפרה. חריג לכלל זה נוגע לעצם קיומה של זכות יוצרים. אם אדם סבר בתום לב כי הפעולות שהוא עושה הן ביצירה שההגנה עליה כבר פקעה, או באובייקט שאיננו מהווה יצירה מוגנת בזכות יוצרים, התרופות שייפסקו כנגדו לא יכללו פיצויים, אלא רק צו למניעת המשך השימוש ביצירה" (ראו גם אפורי, 462). (ראו ע"א Fisher Price Inc נ' דוורון - יבוא ויצוא בע"מ (31.8.17)).

36. בענייננו, אונגר כשלוח של הנתבעים אינו יכול ליהנות מהגנת "המפר התמים" המנוי בחוק, טענה שממילא לא נטענה, שכן הוא ידע כי עליו לשכתב מאמרים קיימים, והיה עליו להניח כי תוכנם שייך לחברה ו/או אדם אחר. עם זאת, סבורתני כי במקרה דנן הנתבעים זכאים להפחתה משמעותית בסכום הפיצוי והכל כפי שיפורט להלן.

פיצויים בלא הוכחת נזק לפי החוק:

37. תביעת התובע לפיצויים מבוססת על סעיף 56 לחוק, המסמיק את בית המשפט לפסוק פיצויים ללא הוכחת נזק בגין הפרת הזכויות לפי החוק, בזו הלשון:

"(א) הופרה זכות יוצרים או זכות מוסרית, רשאי בית המשפט,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמימי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

- על פי בקשת התובע, לפסוק לתובע, בשל כל הפרה, פיצויים בלא הוכחת נזק בסכום שלא יעלה על 100,000 שקלים חדשים.
(ב) בקביעת פיצויים לפי הוראות סעיף קטן (א), רשאי בית המשפט לשקול, בין השאר, שיקולים אלה:
- (1) היקף ההפרה;
 - (2) משך הזמן שבו בוצעה ההפרה;
 - (3) חומרת ההפרה;
 - (4) הנזק הממשי שנגרם לתובע, להערכת בית המשפט;
 - (5) הרווח שצמח לנתבע בשל ההפרה, להערכת בית המשפט;
 - (6) מאפייני פעילותו של הנתבע;
 - (7) טיב היחסים שבין הנתבע לתובע;
 - (8) תום לבו של הנתבע.

(ג) לעניין סעיף זה יראו הפרות המתבצעות במסכת אחת של מעשים, כהפרה אחת.
(ד) השר רשאי, בצו, לשנות את הסכום הקבוע בסעיף קטן (א).

38. השאלה הראשונה בהקשר זה הינה מספר ההפרות. סעיף 56 מסמך את בית המשפט לקבוע פיצוי ללא הוכחת נזק "בשל כל הפרה". התובע טוענת כי מספר ההפרות בענייננו כמספר המאמרים שפורסמו - 38. בשנת 2007 חוקק החוק החדש, החל על ענייננו. המחוקק קבע לעניין פסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק בגין הפרה, כי הפרות המתבצעות "כמסכת אחת של מעשים" יראו אותן כהפרה אחת. נראה כי בכך עיגן למעשה המחוקק את ההלכה שנפסקה בתקופת החוק הקודם.
39. כב' השופטת גולומב התייחסה לסוגיה זו בעניין "ג'אבר מדיה בע"מ" וכך קבעה: "בפסיקת בית המשפט העליון נקבעה ההלכה לפיה לא מספר האקטים המפרים הוא הקובע לעניין קיום 'הפרה' של זכויות יוצרים, אלא הזכות המופרת. נפסק כי את הפיצוי הסטטוטורי ניתן להטיל מספר פעמים במצטבר רק כאשר הנתבע הפר מספר זכויות יוצרים נפרדות (ע"א 592/88 שמעון שגיא נ' עיזבון המנוח אברהם ניניו ז"ל [פורסם בנבו] (1992)). בפסיקה נוספת נקבע, כי יש לבחון האם כל אחת מההפרות הנטענות נסבה על זכות יוצרים עצמאית ונפרדת, נושא שהוא עניין להוכחה עובדתית בשים לב לתוכן ומאפייני היצירה והיותה נושאת ערך כלכלי עצמאי (ע"א 3616/92 דקל שירותי מחשב להנדסה (1987)). עוד נפסק, כי כאשר מדובר על רכיבים ביצירה שהם חלק ממכלול, להבדיל מיצירה נפרדת בעלת קיום עצמאי, יש להכיר בהפרה אחת בלבד (ע"א 2392/99 אשרז עיבוד נתונים בע"מ נ' טרנסבטו בע"מ ואח', פ"ד נז(5) 255). בפסיקה מאוחרת יותר של בית המשפט העליון אושרה קביעתו של בית המשפט המחוזי, על בסיס העקרונות שנקבעו בפס"ד שגיא לעיל, לפיה ביצוע של 13 יצירות מוזיקליות שונות באירוע אחד, מהווה הפרה אחת לצורך פסיקת פיצויים ללא הוכחת נזק (רע"א 4148/09 אקו"ם נ' חדד [פורסם בנבו] (2009)). באופן דומה, אישר בית המשפט העליון פסיקה של בית המשפט המחוזי, אשר קבעה כי פרסום של 40 תמונות שונות באתר אינטרנט של הנתבע, מהווה הפרה אחת לעניין הפיצוי הסטטוטורי (ע"א 1007/10 מזל כהן נ' יאיר מדינה ואח' [פורסם בנבו] (2013)). (תא (נצ') 682-10-12 פאתנה דחלה נ' ג'אבר מדיה בע"מ (18.7.18)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

40. לאחר ששקלתי השיקולים הצריכים לעניין מצאתי לראות בהפרות הנתבעים כמסכת אירועים אחת כמשמעה בסעיף 56(ג) לחוק זכויות יוצרים. אני מקבלת טענת הנתבעים שנטענה בצורה עקבית, כי עסקינן בטעות נגררת, וזאת הגם שנדרשה פתיחה נפרדת של קבצי תוכנת "WORD" עבור כל אחד ואחד מהמאמרים. התובע אף לא טען וממילא לא הוכיח כי כל כתבה הועלתה לאתר הנתבעים בתאריך שונה, ומדובר בטעות טכנית שבוצעה על ידי אותו אדם בניסיון למלא אחר הוראות מעסיקיו. התובע טוען בס' 28 לסיכומיו כי היה על הנתבעים לצרף ראיה כדי לתמוך במשך הזמן בו שהו המאמרים באתר נתבעת 1. איני מקבלת טענה זו של התובע, מוסכמות יסוד בסדרי הדין כי על התובע להוכיח תביעתו, על כל המשתמע מכך. הנתבעים הציגו גרסה סדורה באשר למועד שבו שהו המאמרים באתר הנתבעת, ומצאתי לקבל טענתם בעניין זה, שממילא לא נסתרה על ידי התובע.

41. כעת אדרש לחלק מסעיפי המשנה המנויים בסעיף 56 לחוק, וזאת כדי לאמוד את שיעור הנזק. התובע עותר במסגרת כתב התביעה לפיצוי בסך של 200,000 ₪. עם זאת, נסיבותיו של המקרה הביאוני לפסוק סכום שונה, שכן איני סבורה כי מהותה של ההפרה והיקפה מצדיקים פיצוי בסכום הנטען, ובמה דברים אמורים?

א. **היקף ההפרה** - אין מחלוקת שעסקינן ב 38 מאמרים שהועלו לאתר הנתבעת. אך התובע לא הוכיח את כמות הכניסות לאתר הנתבעת בזמן הרלוונטי בו שהו המאמרים המקוריים. התובע אף לא הוכיח מה שווי המאמרים, והתייחס לכך בסיכומיו בצורה רפה ולקונית.

ב. **משך הזמן שבו בוצעה ההפרה** - כאמור, ויצמן טוען בתצהירו כי ממועד רכישת הדומיין עד שהתפנה עובד הנתבעת לטפל בדומיין חלפו 48 ימים, ורק ביום 3.10.17 הנתבעים גילו את הטעות. לטענתם, המאמרים שהו באתר נתבעת 1 ימים בודדים "מיום 9.10.17 או בסמוך לכך" והאתר ירד מהאוויר ביום 15.10.17. (נספח 7 בתצהירי התובעים-מכתב התגובה למכתב ההתראה). התובע לא הוכיח שאתר הנתבעת הכיל את יצירותיו בתקופה ארוכה יותר, ולא טען דבר באשר לזמן בו פורסמו המאמרים באתר הנתבעת. משכך, עסקינן בתקופה בת 7 ימים לערך בה שהו היצירות באתר. מצאתי להעיר כי התובע לא סתר גרסת הנתבעים כי האתר נקנה מ"גורני" כאשר הוא כבר הכיל את התכנים, ומשכך ממילא לא ניתן להטיל אחריות על הנתבעים בתקופת הביניים מיום רכישת הדומיין עד שגילו בדבר הטעות שלא היתה כלל בשליטתם. כאמור, התובע טען בס' 52 לסיכומיו כי המאמרים עלו לאתר נתבעת 1 "במועדים שונים", אך לא הציג כל ראיה כדי לתמוך בטענותיו בעניין.

ג. **חומרת ההפרה והנזק שנגרם לתובעת** - במסגרת סעיף זה יש להידרש למספר נתונים, כפי שהוצגו לפניי. אין מחלוקת על כך כי התובע קיבל את הזכויות ב"סימפל ווב" ללא תמורה. (ראו סעיף 11 בתצהירי התובע). עם זאת, התובע אמד את שווי ההשקעה בכל אתר "סימפל ווב" בסך של 10,000 ₪. (פרוטוקול, עמ' 9, ש' 21-18). התובע מציין כי נדרש לשכור שירותיו של איש מקצוע (תוכניתן) כדי לבצע את העבודות, אך לא צרף כל אסמכתא על כך. כאשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמימי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

נשאל התובע בחיקרתו מהו השווי הספציפי של הדומיין "מאמרים" השיב: "הדומיין היה עתיק וותיק ולכן יש לו ערך גבוה... לא יודע להעריך כרגע. (פרוטוקול, עמ' 9 ש' 24, 27). כאשר נשאל על ערכם של המאמרים עצמם העיד: "המאמרים היו וותיקים וזה מייצר להם ערך והעתקה של התוכן שנעשה לא קשור לגילם של המאמרים ונעשתה כאן גניבה של מאמרים, ועצם העובדה שהמאמרים היו האוויר כבר בשנים הראשונות זה מעלה את הערך שלהם". (פרוטוקול, עמ' 10, ש' 13-16). התובע לא צירף כל ממצא שיעיד על מיקומם של המאמרים במנועי החיפוש ועל ערכם. כאשר נשאל על כך העיד: "לא היה צורך לצרף דוח. בני המאמרים הם לא נושא העניין". (פרוטוקול, עמ' 10, ש' 18).

בהמשך עדותו נשאל התובע מדוע סרב לקבל חזרה את הדומיין על תכניו וכך העיד:

"ש. תאשר שסירבת לקבל את הדומיין עם המאמרים ממש דקה חרי ששלחת מכתב התראה כאשר התקשר אליך הנתבע –עובד של הנתבע ורצה לתת לך חינום ולהחזיר את הגלגל אחורה?

ת. זה יה יומיים שלושה. כן סירבתי". (פרוטוקול, עמ' 11 ש' 11-14).

סירובו של התובע לקבל לידי חזרה את הדומיין/אתר אינו מתיישב עם האמור במכתב ההתראה שנשלח לנתבעים, שם עותר התובע, בין היתר, להעביר לידי את "שם המתחם". (ראו נספח 6 בתצהירי התובע, סעיף 11.2 במכתב ההתראה).

התמונה הכוללת העולה מהעדויות שהוצגו לפניי הנה, שהתובע לא הוכיח כי ניזוק בצורה ממשית מהעלאת המאמרים לאתר הנתבעת. התובע קיבל לידי את הזכויות הקנייניות באתר "סימפל ווב" ללא תמורה, לא סיפק כל הוכחה באשר להשקעתו הנטענת באתר ולא ידע להעריך ו/או לאמוד ערכם של המאמרים. גם סירוב התובע לקבל לידי חזרה את הדומיין על תכניו מחלישה בצורה נכרת טענתו בדבר ערכם של המאמרים ונזקיו. מעיון במאמרים עולה, כי אינם מכילים קישורים כלשהם, ו/או הפניות לכתבות, לקוחות, אתרים אחרים ו/או מאמרים נוספים, וכל שנכתבם בסופם: "למאמר זה אין תגיות". משאלו הם פני הדברים, כלל לא ברור הרווח שהנתבעים יכלו להפיק מפרסום המאמרים, ויודגש כי עסקינן בתקופה של שבעה ימים לערך בה היו המאמרים חשופים לעיני גולשי האינטרנט. מצאתי להעיר כי לא התעלמתי מטענת התובע בסיכומיו המתייחסות לרווח אותו ניסו הנתבעים להשיג בשימוש "באתר פעיל", וזאת על מנת לשמור על "היציבות" בעיני מנוע החיפוש "גוגל". עם זאת, טענה זו הנה טענה שבמומחיות, ומן היה ראוי להגיש חוות דעת של מומחה בתחום על מנת להתרשם כדבעי מטענות הצדדים בעניין זה, דבר שלא נעשה.

ד. תום ליבם של הנתבעים – כאמור, עדותו של מר אונגר היתה סדורה, עקבית ומהימנה. התרשמתי עמוקות מעדותו של מר אונגר ולא היה ניתן להתעלם מהרושם כי דיבר מעמקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

ליבו באשר לטעות שארעה אותה נימק לכל אורך הדרך כטעות אנוש שנבעה מחוסר ניסיון. עיינתי בתמלול אותו צירפו הנתבעים אודות שיחת הטלפון בין אונגר לתובע והתרשמתי מהכנות אותה הפגין, ולפרקים דומה היה כי מתחנן לפני התובע שימחל על טעותו. הנתבעים אף צרפו לתצהירם הודעת טקסט אותה שלחה אשתו של אונגר לתובע שם מנסה לדבר אל ליבו ומציינת כי בעלה עשה טעות ללא כוונת זדון, שהנו מפרנס חמישה ילדים ובקשה למחילתו של התובע. (נספח 20 בתצהירי הנתבעים). סבורתני כי בנסיבות דנן, עסקינן במקרה בו טעות אנוש של עובד שנמצא בתקופת הכשרתו גרמה לטעות נגררת, כפי שהתרחשה. אמנם, הנתבעים אינם יכולים לחסות בנסיבות דנן תחת הגנת החק "כמפר תמים", וזאת כפי שפורט לעיל. עם זאת, יש להידרש לכך כי כוונת המחוקק בתביעות שעסקינן בהפרת זכויות יוצרים הנה בעלת ממד הרתעתי, כאשר לבית המשפט שיקול-דעת רחב בקביעת הפיצוי והתאמת שיעורו למכלול נסיבות המקרה הרלוונטיות. כאמור, בין יתר השיקולים המפורטים בחוק זכויות יוצרים לעניין שיעור הפיצוי, כלולים גם היקף ההפרה וחומרת ההפרה, והכל לצד תום ליבו של המפר.

42. במקרה שלפנינו קבעתי כי עסקינן בהפרה אחת שנמשכה זמן מועט, התרשמתי כי בזמן אמת, ועוד בטרם התגלגל כדור השלג של התביעה, נכונים היו הנתבעים להגיע לפתרון בדבר החזרת הדומיין "מאמרים" לתובע, וזאת על אף שהיה בבעלותם, אך נתקלו בסירוב שלא היה בידי התובע להסביר שאף אינו מתיישב עם האמור במכתב ההתראה ששלחו לנתבעים. לא הובאו ראיות לנזק ישיר וממוני שנגרם לתובע כתוצאה מההפרה – כאשר התובע לא ידע להעריך נזקיו ובשלב מסוים אף טען בחקירתו כי "המאמרים הם לא נושא העניין". כאמור, סירובו של התובע לקבל לידי את הדומיין על תכניו מחלישה בצורה נכרת טענתו באשר לערכם של המאמרים. כאמור, התובע קיבל לידי את זכויות היוצרים ללא תמורה וטענתו בדבר השקעה בסך של 10,000 ₪ לא הוכחה. מאידך, הנתבעים היו מודעים לזכות היוצרים, ועשו שימוש במאמרים שאינם שייכים להם, אמנם לזמן קצר. כאמור, לטעמי לסוגיית תום הלב יש ליתן חשיבות מרכזית בענייננו, וסבורתני כי הכוונה ההרתעתית של המחוקק בכל הקשור להרתעת מפרים את זכויות היוצרים, אינה הולמת את נסיבות המקרה.

43. מצאתי להתייחס בקצרה להפניות התובע בסיכומיו לפסקי דין שלטענתו יש להקיש מהם לענייננו. לאחר שעיינתי בפסקי הדין אליהם הפנה התובע, סבורתני כי אין הנדון דומה לראיה, ואסביר. בפסק הדין בעניין "יניר ישראל לוי" בית המשפט קבע ממצאים ביחס לאמינות הנתבע, ומצא שלא לקבל גרסתו. (ראו ת.א. 44524-11-11 **יניר ישראל לוי נ' יניב גבריא** (2.2.18)). בעניין "מור" עסקינן בהעתקת מאמר שהנו פרי עמלו של התובע (עיתונאי) שכתב מאמרים בתחום מומחיותו- תחום האינטרנט והמחשבים. בפסק הדין כלל לא עלתה סוגיית תום הלב של הנתבע. (ראו ת.א. 26386-09-09 **מור נ' אזולאי**, (16.8.10). בענייננו,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחמי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

עסקינן בקבוצת מאמרים אקלקטיים מתחומים שונים שאין בינם לתובע כל זיקה ישירה והוא אף אינו יוצרם. התובע אף העיד כי המאמרים וערכם אינם הנושא המרכזי, אלא ההפרה כשלעצמה. בנסיבות אלו, סבורתני כי אין להקיש מפסיקות בתי המשפט האחרות אליהן הפנה התובע לעניינו.

44. אציין, כי בכתב התביעה טוען התובע בנוסף לעוולת הרשלנות כמשמעה בפקודת הנזיקין. התובע בחר שלא להעלות טענה זו בסיכומיו, ודומה כי עסקינן בעילת תביעה ו/או טענה שזנחה. למעלה מן הצורך מצאתי להעיר כי גם אם התובע היה עומד על תביעתו בעניין זה, ומאחר שהתובע לא הוכיח נזק ממשי, אזי ממילא התובע אינו עומד בתנאי פקודת הנזיקין ומגמות הפסיקה, כאשר הוכחת רכיב הנזק הנה הכרחית כחלק מיסודות העוולה.

אם כן, בהתחשב במבחנים שנקבעו בסעיף 56 לחוק זכות יוצרים, ובכלל זאת היקף ההפרה, משך זמן ההפרה, חומרת ההפרה, הנזק הממשי שנגרם לתובע (ובכלל זה ערכם של המאמרים והתייחסותו של התובע לערכם), ותום ליבו של המפר, מצאתי להעמיד את הפיצוי לתובע בסכום כולל של 4,000 ₪, כערכו של סכום זה ליום הגשת התביעה.

סוף דבר

התביעה מתקבלת בחלקה.

הנתבעים ישלמו לתובע סך כולל של 4,000 ₪.

לאור הפער בין הסכום הנתבע לסכום שנפסק בפועל, ונסיבותיו של התיק, לא מצאתי לחייב בהוצאות. כל צד יישא בהוצאותיו.

המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ב' אדר א' תשע"ט, 07 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.

אושרי פרוסט-פרנקל, שופטת בכירה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 6145-02-18 רחימי נ' גו היי טק הכשרה מקצועית בע"מ ואח'

